

F.t.l. vedr. by- og landzoner

Lovforslag nr. L 86. Fremsat den 14. december 1979 af miljøministeren

Forslag

til

Lov om ændring af lov om by- og landzoner

§ 1

I lov om by- og landzoner, jfr. lovbe- kendtgørelse nr. 494 af 19. september 1975 som ændret ved lov nr. 220 af 24. maj 1978 foretages følgende ændringer:

1. § 1 affattes således:

»Denne lov har til formål,

at sikre en planmæssig og samfundsøkonomisk hensigtsmæssig udvikling i overensstemmelse med lands-, region- og kommuneplanlægningen, og

at medvirke til at sikre hensynet til befolkningens rekreative interesser og bevarelsen af landskabelige værdier og

at medvirke til at sikre hensynene til en hensigtsmæssig udnyttelse af råstofressourcerne og de jordbrugsmæssige arealressourcer.«

2. § 4 ophæves.

3. I § 7, stk. 2, indsættes efter »i tilknytning til«:

»ejendommens«.

4. § 9 affattes således:

»§ 9. De i §§ 6-8 nævnte tilladelser gives udenfor hovedstadsområdet af amtsrådet og indenfor hovedstadsområdet af Hovedstadsrådet, jfr. dog stk. 2.

Stk. 2. I områder, der er omfattet af en godkendt eller endeligt vedtaget lokalplan, hvortil forslaget er vedtaget, jfr. kommuneplanlovens § 21, efter den 1. juli 1980 gives de i §§ 6-8 nævnte tilladelser af kommunalbestyrelsen. Amtsrådet (Hovedstadsrådet)

kan efter anmodning fra kommunalbestyrelsen tillægge tidligere udarbejdede lokalplaner samme virkning. Amtsrådets (Hovedstadsrådets) afgørelse herom kan påklages af kommunalbestyrelsen til miljøministeren.

Stk. 3. Miljøministeren kan udfærdige bekendtgørelse om, at tilladelser efter §§ 6-8 i nærmere angivne tilfælde af mere vidtrækkende betydning i stedet meddeles af ministeren. Miljøministeren kan endvidere beslutte at overtage afgørelsen i en for amtsrådet (Hovedstadsrådet) eller kommunalbestyrelsen indbragt sag, når sagen skønnes at have mere vidtrækkende betydning.

Stk. 4. Miljøministeren kan give de i stk. 1 og 2 nævnte myndigheder nærmere forskrifter for administrationen af §§ 6-8.

Stk. 5. Miljøministeren kan efter forhandling med vedkommende ministre give nærmere forskrifter for samarbejdet mellem de i stk. 1 og 2 nævnte myndigheder og andre myndigheder.

Stk. 6. Afgørelser meddeles skriftligt til ansøgeren. Kommunalbestyrelsen underrettes skriftligt om amtsrådets (Hovedstadsrådets) afgørelser. Amtsrådet (Hovedstadsrådet) underrettes skriftligt om kommunalbestyrelsens afgørelser.

Stk. 7. Tilladelser i henhold til stk. 1 og 2 skal offentliggøres. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler for offentliggørelsen, herunder at offentliggørelse i nærmere angivne tilfælde ikke skal finde sted.

Stk. 8. En tilladelse bortfalder, hvis den ikke er udnyttet inden 3 år efter, at den er meddelt.«

5. I § 10, stk. 2, ændres »Amtsrådet henholdsvis Hovedstadsrådet« til

»Amtsrådet (Hovedstadsrådet) henholdsvis kommunalbestyrelsen«.

6. Efter § 10 indsættes:

»§ 10 a. Det miljøankenævn, der er nedsat i henhold til lov om miljøbeskyttelse, er klageinstans for afgørelser, der er truffet i henhold til § 9, stk. 1-3, jfr. dog § 9, stk. 2, 3. pkt.

Stk. 2. Ved behandling af klagesager, som nævnt i stk. 1, medvirker sagkyndige medlemmer, der beskikkes af miljøministeren for indtil 4 år ad gangen efter indstilling fra:

1. Kommunernes Landsforening
2. Amtsrådsforeningen i Danmark og Hovedstadsrådet i forening
3. Planstyrelsen og fredningsstyrelsen i forening
4. Andre særligt interesserede statslige myndigheder.

Stk. 3. Til behandlingen af de enkelte sager udpeger formanden 4 beskikkede medlemmer, således at der deltager en fra hver af de fire grupper.

Stk. 4. Miljøankenævnet skal ved behandlingen af klagesager påse, at region- og kommuneplanlægningen, samt anden planlægning vedrørende arealanvendelsen er lagt til grund for afgørelsen.

Stk. 5. Nævnet er i sin virksomhed uafhængigt af instruktioner om den enkelte sags behandling og afgørelse.

Stk. 6. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler for miljøankenævnets behandling af sager efter denne lov, herunder regler om sagsbehandlingen og om afgifter for indbringelse af sager. I forbindelse hermed kan ministeren fastsætte regler om, at formanden uden deltagelse af sagkyndige medlemmer kan træffe afgørelse i utvivlsomme sager og hyppigt forekommende sagstyper.«.

7. § 11, stk. 1, affattes således:

»§ 11. Klage til miljøankenævnet kan indgives af:

1. ansøgeren
2. enhver, der må antages at have en væsentlig, individuel interesse i sagens udfald
3. amtsrådet (Hovedstadsrådet) henholdsvis

kommunalbestyrelsen«

8. I § 11, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Ved offentliggørelse af en tilladelse, jfr. § 9, stk. 7, beregnes fristen fra offentliggørelsen.«

9. § 11, stk. 3, affattes således:

»Ministeren kan fastsætte regler om, at klage skal indgives til den myndighed, der har truffet afgørelsen. Den myndighed, til hvem klage er indgivet, påser, at den, som tilladelsen er meddelt, underrettes om klagen.«

10. I § 11, stk. 4, ændres »miljøministeren« til

»miljøankenævnet«

11. I § 11, stk. 5, ændres »amtsrådets eller Hovedstadsrådets« til

»amtsrådets (Hovedstadsrådets) henholdsvis kommunalbestyrelsens«.

12. § 11, stk. 6, affattes således:

»Amtsrådets (Hovedstadsrådets) henholdsvis kommunalbestyrelsens afgørelser skal indeholde oplysning om, at afgørelsen kan påklages til miljøankenævnet samt om bestemmelsen i stk. 1-3 og i § 9, stk. 8.«

13. Efter § 11 indsættes i kapitel 3:

»§ 11 a. Miljøministeren kan bemyndige en under ministeriet oprettet styrelse til at udøve beføjelserne efter § 9, stk. 2, 3. pkt.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse efter stk. 1, herunder at afgørelserne ikke skal kunne indbringes for ministeren.«

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1980.

Stk. 2. Afgørelser, i henhold til § 9, der er meddelt inden lovens ikrafttræden, påklages efter de hidtil gældende regler.

§ 3

By- og landzoneloven optages til revision i folketingsåret 1984-85.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Forslagets baggrund

By- og landzonenloven afløste i 1970 loven af 1949 om regulering af bymæssige bebyggelser, byplanlovens § 2, stk. 2, nr. 10, visse bestemmelser i landsbyggeoven fra 1960 samt den dagældende naturfredningslovs § 22.

Zonenloven udgjorde sammen med naturfredningsloven af 1969 første etape af planlovsreformen, som i 1973 videreførtes med regionplanlovene og i 1975 foreløbigt blev afsluttet med kommunepanloven.

Med planlovsreformen blev der skabt forudsætninger for en lovfæstet sammenhængende fysisk planlægning. Et af hovedprincipperne bag reformen var decentraliseringen: kompetencen til at planlægge og træffe afgørelser blev således i vidt omfang lagt ud til kommunalbestyrelser og amtsråd/Hovedstadsrådet. Endvidere tilrettelagdes plansystemet som en rammeplanlægning med regionplanerne som rammestyingsinstrumentet.

Efter den gældende zonelov er det amtsrådene/Hovedstadsrådet, der træffer afgørelser om udstykning og byggeri m. v. i landzone. Dette skyldes, at bl.a. regionale hensyn skal varetages ved zonelovsadministrationen. Imidlertid fandt man det rigtigt, efter at kommunalplanloven var trådt i kraft, at overveje at overføre en del af zonelovskompetencen til kommunalbestyrelserne, nemlig i områder, der blev omfattet af en landzonelokalplan.

Første skridt i denne retning blev taget i 1977, hvor miljøministeriet indledte forhandlinger herom med de kommunale organisationer og Hovedstadsrådet. Forhandlingerne førte til, at der blev mulighed for, at amtsrådene/Hovedstadsrådet delegerer zonelovskompetencen til kommunalbestyrelserne i områder, der er omfattet af en landzonelokalplan. Det vil sige en lokalplan, der regulerer bebyggelsen i en landsby uden at overføre området til byzone. Cirkulæreskrivelse herom blev udsendt den 16. februar 1979.

Ordningen er, i henseende til at give kommunalbestyrelserne øget selvbestemmelse på landsbyernes udvikling, så vidtgående, som det er muligt efter den gældende zonelov. Ordningen er imidlertid rent administrativt mindre hensigtsmæssig, idet afgørelser, der træffes af kommunalbestyrelsen, kan påklages i tre instanser, nemlig til amtsrådet/Hovedstadsrådet, derefter til planstyrelsen og endelig til miljøministeren. Ligeledes sker delegationen af zonelovskompetencen til kommunalbestyrelsen konkret i de enkelte landzonelokalplanområder. Amtsrådet/Hovedstadsrådet kan stille betingelser i forbindelse med de konkrete delegationer. En delegation kan til enhver tid trækkes tilbage – også i enkeltsager. Amtsrådets/Hovedstadsrådets beslutninger om afslag, om betingelser og om tilbagekaldelse i forbindelse med delegation kan ikke påklages til højere myndighed.

Folketinget vedtog den 31. maj 1978 en folketingsbeslutning, hvori bl. a. udtales:

»Regeringen opfordres til at undersøge mulighederne for at fremme kommunalbestyrelsernes indflydelse på zonelovsadministrationen, idet der lægges vægt på, at zonelovsadministrationen udvikles i denne retning, afsluttende med et lovforslag fremsat senest den 31. december 1979. Det forudsættes herved, at de antagelser om omfanget og placeringen af byggeri i landzone i den enkelte kommune, som er lagt til grund for kommunens § 15-rammer, respekteres. Det må tillige være en forudsætning, at kommuneplanlovens bestemmelser om lokalplanpligt respekteres, således at man ikke gennem zonelovstilladelser omgår planlægningslovgivningen.

...«

Folketingsbeslutningen vedrører alene kommunalbestyrelsernes indflydelse på zonelovsadministrationen i landsbyerne, og under folketingets behandling af beslutningsforslaget var der i øvrigt bred enighed om, at beskyttelsen af det åbne land ikke måtte svækkes.

I anledning af folketingsbeslutningen har planstyrelsen gennemført en undersøgelse af by- og landzonenlovens betydning og virkninger, herunder

lovens samfundsøkonomiske konsekvenser. Der henvises til styrelsens redegørelse for »By- og landzonen, en redegørelse for lovens stilling i planlægningssystemet og dens samfundsøkonomiske virkninger, belyst ved nogle eksempler«.

Redegørelsen er udsendt i december 1979.

Ved den foreslåede ændring af zonelovens ind sættes en bestemmelse, hvorefter kompetencen til at træffe afgørelser efter loven automatisk overføres til kommunalbestyrelsen, når der foreligger en landzonelokalplan. Der vil især være tale om lokalplaner for landsbyer, men dog i et vist omfang også lokalplaner for andre områder i landzone.

Amtsrådenes/Hovedstadsrådets indflydelse på zonelovsadministrationen i de områder, der er omfattet af en landzonelokalplan, vil ved forslaget blive tilgodeset ved, at der i regionplanlægningen, som udarbejdes af amtsrådene og Hovedstadsrådet, skal udstikkes retningslinier for anvendelsen af landzoneområderne, for fordelingen af byggeriet på henholdsvis by- og landzonebebyggelser og for udarbejdelse af landzonelokalplaner. Amtsrådet/Hovedstadsrådet har endvidere mulighed for i givet fald at gøre indsigelse mod en kommuneplan og en lokalplan, jfr. bestemmelserne i kommuneplanlovens § 8 og § 25.

Forslaget indebærer for det første, at overførslen af zonelovskompetencen til kommunalbestyrelserne er automatisk og definitiv i modsætning til den nuværende ordning. For det andet skal amtsrådet gribe aktivt ind, hvis det vil modsætte sig lokalplanforslaget. For det tredje er ordningen i overensstemmelse med den generelle målsætning om, at kommunalbestyrelserne træffer afgørelser i enkeltsager inden for rammerne af gældende planlægning, mens amtsrådet forestår den overordnede planlægning og enkeltsagsbehandling i de tilfælde, hvor der ikke foreligger en planlægning.

Det har været overvejet at overføre kompetencen i videre omfang til kommunalbestyrelsen. Man har imidlertid ikke ment, at dette er muligt, da der på nuværende tidspunkt ikke foreligger en samlet planlægning for det åbne land og landsbyerne. Når der foreligger godkendte regionplaner med retningslinier for anvendelsen af det åbne land, som beskrevet ovenfor, og kommuneplanerne indeholder et tilstrækkeligt sikkert administrationsgrundlag, er det tanken, at amtsrådene/Hovedstadsrådet ikke længere skal have kompetence i konkrete sager om byggeri m. v. i landzone. En endelig kompetenceoverførsel forudsætter dog, at de statslige og regionale interesser bliver tilfredsstillende sikret i forbindelse med kommuneplanlægningen. I overensstemmelse hermed er by- og

landzonenloven foreslået optaget til generel revision i folketingsåret 1984/85. Man har herved lagt vægt på, at fredningsplanlægningen, råstofplanlægningen og landbrugsplanlægningen på dette tidspunkt vil være langt mere fremskreden.

Det foreslås præciseret, at zonelovens formål er at sikre virkeliggørelsen af den foretagne og igangværende planlægning. Det er ligeledes præciseret, at zonelovens formål også er at medvirke til at sikre jordbrugsmæssige arealressourcer, råstofressourcerne samt naturbeskyttelseshensyn.

Systemet er, at retningslinierne for byudviklingen (byzonerne) fastlægges i regionplanen, medens den nøjere afgrænsning sker i kommuneplan og lokalplan. Det er stadig målsætningen, at der ikke i landzone skal ske nogen byudvikling, og at landzonen i lige så høj grad som hidtil skal friholdes for anden bebyggelse end den, der har tilknytning til jordbrugserhvervene. For mindre landsbysamfund, hvor der ikke skal ske nogen byudvikling, kan det være hensigtsmæssigt at udarbejde lokalplan uden at overføre området til byzone. Herved kan der fastsættes særlige bebyggelsesregulerende bestemmelser, ligesom en lokalplan kan have et bevarende formål. Såfremt der ønskes en byudvikling, skal området overføres til byzone med de retsvirkninger dette afføder, f. eks. i form af udløsning af frigørelsesafgift. Det er i denne forbindelse væsentligt at fremhæve, at en forudsætning for den lempeligere beskatning af landbrugsejendomme, gartnerier, planteskoler og frugtplantager m. v., der er en følge af den såkaldte »bondegårdsregel« er, at grænsen mellem byzoner og landzoner ikke udviskes. Hvis dette sker, vil baggrunden for, at grundværdiansættelserne i byzone og landzone er forskellige, forsvinde.

I det omfang, der skal bygges i landdistrikter, er det desuden vigtigt, at det ikke sker som en tilfældig spredt bosætning, idet en sådan bosætning ikke vil understøtte de ofte vakkende servicefaciliteter i landsbyerne, men tværtimod vil give anledning til krav om nye udgiftskrævende offentlige og private foranstaltninger og til miljøproblemer i forhold til bl. a. landbruget. Zonelovens funktion er bl. a. også fremtidigt at sikre, at den fremtidige bebyggelse kanaliseres hen til de byzonebyer, som man i planlægningen ud fra en række hensyn, f. eks. til trafikbetjening, varmforsyning, skolebetjening og anden offentlig og privat service, har valgt at understøtte.

Det er derfor – også af hensyn til landsbyernes fortsatte beståen – vigtigt, at zonelovsmyndighederne i deres administration træffer afgørelser på grundlag af en indgående planlægning.

Der foreslås endvidere en forenkling af klagesystemet ved, at kommunalbestyrelsernes og amtsrådets/Hovedstadsrådets afgørelser kun kan påklages til een højere myndighed, nemlig miljøankenævnet.

Nævnet foreslås sammensat med sagkyndige repræsentanter for de samfundssektorer, der navnlig har interesse i beslutninger efter loven, jfr. nærmere herom under bemærkningerne til nr. 6.

Lovændringen vil blive fulgt op med udsendelse af generelle retningslinier om lovens administration, herunder om udarbejdelse af landzonelokalplaner.

Lovforslaget har været forhandlet med de kommunale organisationer og Hovedstadsrådet.

2. Administrative og økonomiske konsekvenser af lovforslaget

1. amtskommuner og kommuner.

Lovforslaget skønnes ud fra en samlet vurdering ikke at medføre nævneværdige ændringer i de administrative omkostninger på lokalt plan.

2. staten.

Miljøankenævnet

Ifølge lovforslagets § 10 a henlægges den endelige administrative afgørelse af klager i henhold til by- og landzoneloven til miljøankenævnet.

Miljøankenævnet er i forvejen tillagt kompetence inden for miljøstyrelsens og fredningsstyrelsens områder. Det gælder følgende love: miljøbeskyttelsesloven, genanvendelsesloven, råstofloven, vandforsyningsloven, lov om kemiske stoffer og produkter, lov om bortskaffelse af olie- og kemikalieaffald, samt lov om begrænsning af svovlindhold m. v. i brændsel. Ved den enkelte sags behandling medvirker formanden eller en ankechef samt 2 beskikkede medlemmer, i større principielle sager dog 4 beskikkede medlemmer. Sagerne forberedes til nævnets afgørelse af nævnets sekretariat, der består af 2 akademiske sagsbehandlere samt 2 kontorfunktionærer.

Antallet af sager, der var indbragt til nævnets afgørelse i årene 1977 og 1978, samt de første 10 måneder af 1979 fremgår af nedenstående tabel:

	1977	1978	1979
miljøstyrelsens område	130	157	146
fredningsstyrelsens område	-	1	22

Det bemærkes i denne forbindelse, at miljøankenævnet først blev ankeinstans for fredningsstyrelsens afgørelser i henhold til råstofloven ved den lovændring, der trådte i kraft den 1. juli 1978,

samt at lov om kemiske stoffer og produkter først træder i kraft den 1. oktober 1980.

En henlæggelse af klager efter by- og landzone-loven til miljøankenævnet vil betyde en meget væsentlig forøgelse af ankenævnets sagsantal. Antallet af zonelovsklager forventes ikke at blive mindre end det antal sager, der i øjeblikket forelægges for planstyrelsen som klagemyndighed, nemlig omkring 700 om året. Sagsbehandlingen i nævnets hidtidige lille sekretariat vil allerede af den grund ikke kunne ske på samme måde som hidtil. Det er derfor tanken, at planstyrelsen i zonelovssager skal fungere som sekretariat for miljøankenævnet, jfr. nærmere nedenfor. En lignende ordning findes i lov om støtte til miljøinvesteringer, hvorefter miljøstyrelsen fungerer som sekretariat for miljøkreditrådet.

Da miljøankenævnets sekretariatsmæssige funktioner forudsættes varetaget af planstyrelsen, således at nævnets opgaver i forbindelse hermed ikke udvides væsentligt som følge af lovforslaget, skønnes det alene nødvendigt, at forøge nævnets sekretariat med 1 kontorfunktionær til varetagelse af almindelige kontorfunktioner i forbindelse med nævnets møder m. v.

Derimod vil selve nævnets arbejdsopgaver forøges væsentligt på grund af stigningen i antallet af sager, nævnet skal behandle og den deraf følgende udvidelse i antallet af nævnsmøder. Det skønnes derfor nødvendigt at udvide miljøankenævnets personale med 2 ankechefer.

Udover forøgede driftsudgifter som følge af udvidelsen af miljøankenævnets personale vil det på grund af det forøgede sagsantal, der vil blive forelagt ankenævnet til afgørelse, være nødvendigt at afholde forøgede udgifter til vederlag for de ikke statsansatte beskikkede medlemmer af nævnet.

Finansudvalget har ved Akt 141 af 14. januar 1976 tiltrådt en vederlagsordning, der gælder for de beskikkede medlemmer, der ikke er statsansatte. Ifølge ordningen ydes der hver enkelt sagkyndig et vederlag, der beregnes på grundlag af det timetal, der faktisk anvendes ved medlemmernes deltagelse i nævnets møder samt ved medlemmernes forberedelse m. v. til disse møder. Idet det forudsættes, at der ydes vederlag til ovennævnte medlemmer af nævnet efter de af finansudvalget ved akt. 141 af 14. januar 1976 fastsatte retningslinier, skønnes det, at merudgiften til de sagkyndige medlemmers medvirken ved klagesager efter by- og landzoneloven vil udgøre ca. 200.000 kr.

Udover lønningsudgifter og afledede driftsudgifter i forbindelse hermed samt vederlag til de af

nævnets beskikkede medlemmer, der ikke er statsansatte, skønnes det nødvendigt at anvende 0,2 mill. kr. til eengangsudgifter til informationsopgaver, herunder annoncering m. v., såfremt den foreslåede ændring af by- og landzonenloven vedtages af folketinget.

Planstyrelsen

Planstyrelsen har hidtil deltaget som næstsidste instans i den administrative behandling af klagesager efter by- og landzonenloven. Det forudsættes som nævnt, at planstyrelsen i fremtiden skal fungere som sekretariat for miljøankenævnet og således forberede ankenævnets afgørelse. Som næstsidste instans i det administrative klagesystem, er der til planstyrelsen i 1977 indkommet 623 sager, i 1978 669 sager, og i 1979 (indtil 15. november) 629 sager. Sagerne har været behandlet i det kontor i planstyrelsen, der beskæftiger sig med planlægning m. v. i det åbne land. Kontoret har også andre opgaver end klagesager efter zonenloven. Efter zonenloven skal klager til ministeren over planstyrelsens afgørelse indgives til styrelsen. I forbindelse med videresendelsen af klagen og sagens akter, har styrelsen afgivet sin udtalelse over sagen til brug for ministerens behandling af sagen. Det har ligeledes været planstyrelsen, der har indhentet eventuelle supplerende oplysninger til brug for ministerens behandling. Det skønnes, at styrelsen gennemsnitligt har haft 5 akademiske sagsbehandlere og 2 kontorfunktionærer beskæftiget med klagesager efter zonenloven.

Efter lovforslaget skal planstyrelsen ikke længe have en selvstændig beføjelse til at træffe afgørelse i klagesager i henhold til by- og landzonenloven, men skal fungere som sekretariat for miljøankenævnet. Styrelsen skal herunder i samarbejde med nævnets formand/ancheft forberede klagesagerne således, at nævnet kan træffe afgørelse på grundlag af styrelsens sagsforberedelse og indstilling. Styrelsen skal i forbindelse hermed som hidtil indhente udtalelser og supplerende materiale m. v. Det skønnes, at der på grund af nævnets karakter af kollegialt organ, i højere grad end hidtil vil blive tale om udarbejdelse af skriftligt baggrundsmateriale om sagen og om faktiske og retlige forhold iøvrigt. Planstyrelsen må endvidere forudsættes at skulle bistå ved nævnets moder.

Den mere formaliserede sagsbehandling, som er resultatet af en henlæggelse af klagesager til et kollegialt organ, skønnes at indebære, at planstyrelsen vil få behov for yderligere 1 akademisk sagsbehandler og 1 kontorfunktionær.

Denne personaleforøgelse vil efter en overgangsperiode blive overført fra departementet til planstyrelsen (jfr. nedenfor), således at den samlede statslige anvendelse af personaleressourcer i forbindelse med den forberedende sagsbehandling af klagesager i forbindelse med by- og landzonenloven ikke forøges, ligesom de statslige udgifter til lønninger til varetagelse af disse opgaver ikke vil blive forøget.

Departementet

En henlæggelse af den endelige administrative afgørelse i zonenovssagerne til miljøankenævnet betyder, at miljøministeren kun undtagelsesvis vil komme til at behandle konkrete zonenovssager. Til departementet er hidtil indkommet omkring 250 klagesager om året. Når disse sager bortfalder efter en overgangsperiode, flyttes 1 akademisk sagsbehandler og 1 kontorfunktionær til planstyrelsen til dækning af de øgede opgaver i forbindelse med sekretariatsarbejdet for miljøankenævnet.

Statens samlede merforbrug af personale samt forøgede driftsudgifter som følge af lovforslaget

Efter lovforslaget vil der være følgende merforbrug af personale:

	chef	AC	HK
miljøankenævnet	2 ankechefer	-	1

Merudgifter (i januar 1979-priser):

Personale.....	0,5 mill. kr.
Driftsudgifter iøvrigt.....	0,3 mill. kr.
Vederlag til sagkyndige.....	0,2 mill. kr.
Informationsopgaver m. v.	0,2 mill. kr.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1.

Til nr. 1

Overførelse af arealer fra landzone til byzone eller sommerhusområde sker ved lokalplan, gennemført efter reglerne i kommuneplanloven.

Den planlægning, som ligger til grund for en lokalplan, udføres i henhold til lands- og regionplanlovene og kommuneplanloven, mens der ikke længere er nogen selvstændig planlægning i henhold til zonenloven i form af byudviklingsplaner.

Zonenovens funktion er herefter at sikre grundlaget for virkeliggørelse af lands-, region- og kommuneplanlægningen gennem administrationen af lovens bestemmelser om udnyttelse af arealer i landzone. Der henvises herom til de almindelige bemærkninger.

Der er også fortsat grund til at fremhæve, at zonetovmyndighederne ved administrationen af lovens bestemmelser skal medvirke til at sikre befolkningens rekreative interesser og bevarelsen af landskabelige værdier. Det er samtidig ved en ændret formulering af 2. og 3. led i § 1 præciseret, at disse hensyn også skal varetages i sager om udstykning og ændret anvendelse. Det er tydeliggjort, at by- og landzoneloven også har til formål at sikre landbrugs- og råstofressourcerne.

Til nr. 2

Som anført i bemærkningerne til nr. 1 udlægges byzoner og sommerhusområder ved lokalplan på grundlag af region- og kommuneplanlægningen. § 4, stk. 1, er nu uden selvstændig betydning, idet lokalplaner ikke må stride mod regionplanlægningen, hvilket påses af amtsrådet/Hovedstadsrådet, jfr. kommuneplanlovens § 25, stk. 1.

§ 4 stk. 2, er ligeledes uden selvstændig betydning. Rammerne for udlæg af byzone fastlægges i regionplanerne og kommuneplanerne. Som en overgangsordning, indtil der foreligger kommuneplaner, fungerer de midlertidige rammer i henhold til kommuneplanlovens § 15.

§ 4, stk. 3, om den byplanmæssige udformning af byzoner er også unødvendig. De pågældende hensyn varetages af kommunalbestyrelserne, jfr. § 1 i kommuneplanloven.

Til nr. 3

Ændringen er en tydeliggørelse af bestemmelsens anvendelsesområde.

Til nr. 4

Ved de foreslåede bestemmelser i § 9, stk. 1 og 2, overføres kompetencen til at give zonetovstilladelser til kommunalbestyrelsen i områder, der bliver omfattet af en godkendt eller endeligt vedtaget landzonelokalplan. Det er en betingelse, at forslaget er vedtaget og offentliggjort efter den 1. juli 1980. Der henvises i denne forbindelse til reglerne i kommuneplanlovens kapitel 3 om lokalplaners indhold og tilvejebringelse.

Forslaget er begrænset til lokalplaner, der tilvejebringes efter lovens ikrafttræden. Det skyldes, at der ved behandlingen af lokalplanforslaget må ske en vurdering af forslaget i lyset af, at gennemførelsen betyder en automatisk overførelse af zonetovkompetencen. Varetagelsen af de regionplanmæssige hensyn vil i almindelighed nødvendiggøre, at landzonelokalplanerne indeholder mere vidtgående

bestemmelser til regulering af mulighederne for bebyggelse og ændring af de matrikulære forhold.

Det ligger i folketingsbeslutningen af 31. maj 1978, at den gældende planlægningslovgivning og den igangværende planlægning skal respekteres.

I forbindelse med godkendelsen af de midlertidige § 15-rammer for en kommune, er der taget stilling til, hvor stor en del af den samlede byggekvote i kommunen, der skal udnyttes til byggeri i byzoner, og hvor stor en del, der herefter bliver tilbage til byggeri i landzone. Lovforslaget indebærer ikke nogen ændring af disse kvoter. Det bemærkes, at de midlertidige § 15-rammers byggekvoter meget snart over hele landet vil blive afløst af de godkendte regionplaners retningslinier for fordeling af byggeriet mellem henholdsvis landzoner og byzoner.

De eksisterende midlertidige § 15-rammer vil normalt ikke omfatte landsbyer. Gennemførelse af en landzonelokalplan forudsætter derfor ændring af § 15-rammerne eller godkendelse af lokalplanen. Tillæg til § 15-rammer skal i overensstemmelse med kommuneplanlovens regler godkendes af amtsrådet (Hovedstadsrådet) eller af miljøministeriet, jfr. miljøministeriets cirkulære nr. 188 af 10. oktober 1978. I forbindelse med disse godkendelser vil det blive sikret, at der ikke ved gennemførelsen af landzonelokalplaner sker ændringer af betydning af den del af kommunens byggekvote, som er forudsat at skulle udnyttes til byggeri i landzone. Kommunalbestyrelserne må således i deres forslag til landzonelokalplan have taget stilling til, hvor meget byggeri kommunalbestyrelsen i medfør af zonetovloven over en årrække vil tillade gennemført i landzonelokalplanområdet og i hvilken takt.

For så vidt angår tidligere gennemførte lokalplaner, er det foreslået, at amtsrådet/Hovedstadsrådet kan tillægge disse lokalplaner samme virkning, hvis amtsrådet skønner, at lokalplanen kan danne grundlag for kompetenceoverførsel uden særlige betingelser. Amtsrådets/Hovedstadsrådets afgørelse herom kan påklages til miljøministeren. Det påregnes, at miljøministerens beføjelser vil blive delegeret til planstyrelsen. Det må i denne forbindelse fremhæves, at en landzonelokalplan for at være et egnet grundlag for at overføre zonetovkompetencen normalt bør indeholde en stillingtagen til hele landsbyen. Lokalplanen bør derfor omfatte hele landsbyen og ikke blot det område, hvor der er et aktuelt behov for byggeri.

Det følger af kommuneplanloven, at de tilladelser i henhold til by- og landzoneloven, som meddeles af kommunalbestyrelserne i landzonelokal-

planområder, skal være i overensstemmelse med lokalplanernes indhold med de fravigelser, som kan tillades af kommunalbestyrelsen efter kommuneplanlovens § 47, stk. 3, jfr. stk. 4. Der henvises herom til bekendtgørelse nr. 573 af 26. november 1976 om dispensation fra regler i kommuneplanloven og til det tilknyttede cirkulære nr. 237 af 14. december 1976.

Kommunalbestyrelserne skal ifølge lov om kommuneplanlægning § 13, lov om lands- og regionplanlægning § 15, stk. 2, og lov om regionplanlægning i hovedstadsområdet § 10, stk. 2, virke for kommuneplanens og regionplanens gennemførelse, herunder ved udovelse af beføjelser i medfør af lovgivningen. Dette gælder også ved kommunalbestyrelsens og amtsrådets/Hovedstadsrådets administration af by- og landzoneloven.

Ændringerne i § 9, stk. 3-7, er en følge af den ændrede kompetencefordeling.

§ 9, stk. 8, hvorefter en uudnyttet tilladelse bortfalder efter 3 år, foreslås indføjet for at undgå den usikkerhed, der kan være med hensyn til, om en zonelovstilladelse er forældet.

Spørgsmålet, om en zonelovstilladelse er forældet, har hidtil beroet på en konkret afvejning af en usikker kreds af momenter, f. eks. om hvor lang tid, der er gået siden tilladelsen er meddelt, om årsagen til, at tilladelsen ikke er udnyttet, alene kan tilregnes ansøgeren. Eller om tillige forhold, som han ikke har haft indflydelse på, har været medvirkende. Som en anden meget væsentlig faktor ved afgørelsen af disse spørgsmål kan nævnes eventuelle ændringer i planlægningsituationen i området. Efter udløbet af de tre år må der altså i givet fald søges zonelovstilladelse påny.

En tilsvarende bestemmelse findes i råstoflovens § 23.

Ansøgeren skal, jfr. forslaget nr. 12, underrettes om forældelsesfristen i forbindelse med afgørelsen.

Til nr. 5

Ændringen er en følge af den ændrede kompetencefordeling.

Til nr. 6

I de seneste års lovgivning indenfor miljøministeriets område er den endelige administrative afgørelse indenfor en række sagsområder henlagt til miljøankenævnet. Det gælder afgørelser efter miljøbeskyttelsesloven, genanvendelsesloven, råstofloven, vandforsyningsloven, lov om kemiske stoffer og produkter, lov om bortskaffelse m. v. af olie og

kemikalieaffald samt lov om begrænsning af svovlindhold m. v. i brændsel.

Ved henlæggelsen af sagsområder til miljøankenævnet har man lagt vægt på, at den endelige administrative afgørelse indenfor de nævnte sagsområder bliver truffet af en instans, hvor de, der særligt bliver berørt af beslutningerne, er repræsenteret med sagkyndige medlemmer. Når miljøankenævnet er foreslået som anklagemyndighed, er det ud fra den betragtning, at et nævn, hvis sagkyndige medlemmer er udpeget af de implicerede statslige myndigheder og de kommunale organisationer og Hovedstadsrådet, er bedst egnet til at påse, at de afgørelser, som i medfør af loven træffes af de kommunale råd, er i overensstemmelse med de gældende regler samt planlægningsgrundlaget. Miljøankenævnet træffer sine afgørelser på grundlag af en samlet bedømmelse af virkningerne af den påklagede afgørelse for klageren sammenholdt med afgørelsens planlægningsmæssige betydning i relation til at sikre gennemførelsen af region- og kommuneplanlægningen og anden planlægning vedrørende arealanvendelsen. Ministerens styring af de nævnte sagsområder sker herefter gennem udstedelse af generelle retningslinier for administrationen, gennem vejledninger og gennem muligheden for, at ministeren kan kalde principielle sager ind til behandling og afgørelse.

I overensstemmelse hermed foreslås det i § 10 a, at sager efter by- og landzoneloven (§§ 6-8) om tilladelse til udstykning eller omdeling, om bebyggelse og om ændret anvendelse af bestående bebyggelse og ubebyggede arealer kan indbringes for det i miljøbeskyttelseslovens kapitel 12 omhandlede miljøankenævn.

Det vil som altovervejende hovedregel være afgørelser truffet af kommunalbestyrelsen eller amtsrådet/Hovedstadsrådet, der indbringes for nævnet. Dog kan miljøankenævnet også behandle de afgørelser, hvor ministeren har truffet afgørelse som 1. instans, jfr. § 9, stk. 3. Derimod fremgår det, at amtsrådets afgørelser om, at andre - tidligere vedtagne - lokalplaner kan være grundlag for den automatiske delegation, kan indbringes for miljøministeren. I overensstemmelse med ordningen på kommuneplanlovens område er det foreslået, at sådanne afgørelser kan indbringes for miljøministeren. Ministeren har mulighed, jfr. forslaget § 11a, for at delegere beføjelsen til at afgøre disse klagesager til planstyrelsen, og til at gøre planstyrelsen afgørelser endelige.

Af stk. 2 fremgår, at de sagkyndige medlemmer, der skal medvirke ved nævnets behandling af zonelovssager, beskikkes af miljøministeren for indtil

4 år ad gangen efter indstilling fra Kommunernes Landsforening, Amdradsforeningen i Danmark og Hovedstadsrådet i forening, de særligt interesserede statslige myndigheder samt planstyrelsen og fredningsstyrelsen i forening.

Ved den foreslåede sammensætning af nævnet har man tilstræbt, at de samfundssektorer, hvis interesser navnlig berøres af beslutninger efter zonenloven, repræsenteres med sagkyndige medlemmer. De får derved indflydelse på den overordnede praksis, som er resultatet af klagesagsbehandlingen, og som afspejler sig i de lokale myndigheders afgørelser.

Nævnets medlemmer skal ikke være interesserepræsentanter. De skal derimod have indsigt i henholdsvis kommunal, regional og statslig planlægning, naturbeskyttelse og landbrugsmæssige forhold m. v. Som tilfældet er inden for miljøankenævnets nuværende område, bestemmer miljøministeren antallet af beskikkede medlemmer, mens det er formanden, der for den enkelte konkrete sag fra de 4 lister udpeger, hvem der skal deltage som sagkyndige, jfr. nærmere nedenfor.

Miljøankenævnet fungerer på zonenlovområdet som et sagkyndigt, uvildigt organ på samme måde, som det er tilfældet med de øvrige sager, der er henlagt til nævnet.

Da zonenloven er et integreret led i planlovssystemet, er det fastsat i stk. 4, at ankenævnet skal administrere zonenloven med henblik på virkeliggørelse af region- og kommuneplanlægningen og dermed også det fremtidige planlagte bosætningsmønster. Det fremgår af § 15 i lov om lands- og regionplanlægning, § 10 i lov om regionplanlægning i hovedstadsområdet og § 13 i lov om kommuneplanlægning, at amtsråd (Hovedstadsråd) og kommunalbestyrelser på tilsvarende måde er bundet af planlægningen.

Mange zonenlovssager, navnlig selvfølgelig i tilfælde, hvor der foreligger en landzonelokalplan, vil indeholde spørgsmål i relation til kommuneplanloven. Sådanne spørgsmål er fortsat reguleret af kommuneplanlovens regler, herunder klageadgangen, som er reguleret af primært denne lovs § 48. Miljøankenævnet skal derfor henvise disse spørgsmål til afgørelse i planstyrelsen.

Det fremgår af stk. 5, at miljøankenævnet også indenfor zonenlovens område er en uafhængig myndighed, der ikke kan modtage instruktion om den enkelte sags behandling og afgørelse.

Det er hensigten, at de processuelle regler, der er fastsat for miljøankenævnets behandling af sager efter den øvrige lovgivning indenfor miljøministeriets område, som hovedregel også skal anvendes

på zonenlovens område. Det vil blive fastsat, at nævnet ved behandlingen af de enkelte sager skal sammensættes således, at det er de samme beskikkede medlemmer, der forudsættes at have et vist lokalkendskab, der medvirker ved behandlingen af sager indenfor bestemte dele af landet. Det sagkyndige medlem fra de særligt interesserede statslige myndigheder vil veksle efter den enkelte zonenlovssags karakter. I de altovervejende tilfælde vil det dog være et medlem med særlig indsigt i landbrugsmæssige forhold, der vil blive udpeget. På grund af det store antal ensartede sager efter zonenloven, foreslås det, at formanden for nævnet (ankekchefen) kan bemyndiges til at træffe afgørelser, i utvivlsomme sager eller når der er tale om bestemte hyppigt forekommende sagstyper.

Til nr. 7

Ændringen er en følge af den ændrede kompetencefordeling.

Til nr. 8

Ændringen er en tydeliggørelse af, at klagefristen, såfremt en tilladelse offentliggøres, først regnes fra datoen for den seneste offentliggørelse. Det forudsættes, at ansøgeren underrettes særskilt senest samtidig med offentliggørelsen. Ændringen er begrundet i ønsket om, at klagefristen altid skal være entydig fastlagt.

Til nr. 9

Ændringen skyldes overførelsen af ankesagerne til miljøankenævnet. Som udgangspunkt skal klage indgives – ikke til den myndighed, der har truffet afgørelsen – men direkte til miljøankenævnet eller dets sekretariat. Dette svarer til, hvad der i øvrigt gælder for de klager, miljøankenævnet behandler. Såfremt det måtte vise sig at være en u hensigtsmæssig ordning på zonenlovområdet, kan ministeren med hjemmel i § 11, stk. 3, beslutte, at klagen skal indsendes gennem den myndighed, der har truffet afgørelsen.

Til nr. 10–12

Ændringerne er en konsekvens af den ændrede kompetencefordeling.

Til nr. 13

Der er i miljøministeriet oprettet styrelser til udførelse af de opgaver, der ikke nødvendigvis må udføres i snæver tilknytning til ministeren. Den nyere lovgivning, der administreres af miljøministeriet, indeholder tilsvarende delegationsbestemmelser.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 1980.

Til § 3

By- og landzonenloven foreslås optaget til revision i folketingsåret 1984/85, idet man på dette tidspunkt forventer, at der foreligger godkendte regionplaner og kommuneplaner, jfr. nærmere herom under de almindelige bemærkninger.

Bilag

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser,
der berøres af lovforslaget*

§ 1

I lov om by- og landzoner, jfr. lovbe-
kendtgørelse nr. 494 af 19. september 1975
som ændret ved lov nr. 220 af 24. maj 1978,
foretages følgende ændringer:

1. § 1 affattes således:

»Denne lov har til formål,

at sikre en planmæssig og samfundsøkon-
omisk hensigtsmæssig udvikling i overensstem-
melse med lands-, region- og kommuneplan-
lægningen, og

at medvirke til at sikre hensynet til befolk-
ningens rekreative interesser og bevarelsen af
landskabelige værdier og

at medvirke til at sikre hensynene til en hen-
sigtsmæssig udnyttelse af råstofressourcerne
og de jordbrugsmæssige arealressourcer«

§ 1. Denne lov har til formål

at sikre en planmæssig udvikling af bebyg-
gelsen med henblik på en økonomisk hen-
sigtsmæssig investering i bygge- og bymod-
ning,

at bidrage til, at der til enhver tid forefindes
et passende udbud af bygge- og bymodnet
jord, og

at medvirke til at bebyggelsen ikke sker i
strid med hensynet til befolkningens rekreati-
ve interesser og bevarelsen af landskabelige
værdier.

2. § 4 ophæves.

§ 4. Byzoner og sommerhusområder skal
udlægges under hensyntagen til regionplan-
lægningen.

Stk. 2. Under byzoner skal der til enhver
tid være inddraget så store arealer, at der er
tilstrækkelig jord til opførelse af bolig- og

erhvervsbebyggelse samt til offentlige, herun-
der rekreative formål.

Stk. 3. Ved afgrænsningen af byzonerne
skal det tilstræbes, at de enkelte byer og by-
samfund får en byplanmæssig udformning,
der kan medvirke til at skabe gode arbejds-
og boligmiljøer i eksisterende og fremtidige
bysamfund.

3. I § 7, stk. 2, indsættes efter »i tilknytning til«:

»ejendommens«.

Stk. 2. Der kræves dog tilladelse efter § 9
for så vidt angår beliggenheden og udform-
ningen af beboelsesbygninger for landbrugs-,
skovbrugs- eller fiskerierhvervet, medmindre
bygningerne opføres i tilknytning til hidtidi-
ge bebyggelsesarealer.

4. § 9 affattes således:

»§ 9. De i §§ 6–8 nævnte tilladelser gives
udenfor hovedstadsområdet af amtsrådet og
indenfor hovedstadsområdet af Hovedstads-
rådet, jfr. dog stk. 2.

Stk. 2. I områder, der er omfattet af en
godkendt eller endeligt vedtaget lokalplan,
hvortil forslaget er vedtaget, jfr. kommune-
planlovens § 21, efter den 1. juli 1980 gives
de i §§ 6–8 nævnte tilladelser af kommunal-
bestyrelsen. Amtsrådet (Hovedstadsrådet)
kan efter anmodning fra kommunalbestyrel-
sen tillægge tidligere udarbejdede lokalplaner
samme virkning. Amtsrådets afgørelser her-
om kan påklages af kommunalbestyrelsen til
miljøministeren.

Stk. 3. Miljøministeren kan udfærdige be-
kendtgørelse om, at tilladelser efter §§ 6–8 i
nærmere angivne tilfælde af mere vidtræk-
kende betydning i stedet meddeles af mini-
steren. Miljøministeren kan endvidere beslut-

te at overtage afgørelsen i en for amtsrådet (Hovedstadsrådet) eller kommunalbestyrelsen indbragt sag, når sagen skønnes at have mere vidtrækkende betydning.

Stk. 4. Miljøministeren kan give de i stk. 1 og 2 nævnte myndigheder nærmere forskrifter for administrationen af §§ 6–8.

Stk. 5. Miljøministeren kan efter forhandling med vedkommende ministre give nærmere forskrifter for samarbejdet mellem de i stk. 1 og 2 nævnte myndigheder og andre myndigheder.

Stk. 6. Afgørelser meddeles skriftligt til ansøgeren. Kommunalbestyrelsen underrettes skriftligt om amtsrådets (Hovedstadsrådets) afgørelser. Amtsrådet (Hovedstadsrådet) underrettes skriftligt om kommunalbestyrelsens afgørelser.

Stk. 7. Tilladelser i henhold til stk. 1 og 2 skal offentliggøres. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler for offentliggørelsen, herunder at offentliggørelse i nærmere angivne tilfælde ikke skal finde sted.

Stk. 8. En tilladelse bortfalder, hvis den ikke er udnyttet inden 3 år efter, at den er meddelt.«

§ 9. De i §§ 6–8 nævnte tilladelser gives af amtsrådet. I hovedstadsområdet gives disse tilladelser dog af hovedstadsrådet.

Stk. 2. Miljøministeren kan udfærdige bekendtgørelse om, at tilladelser efter §§ 6–8 i nærmere angivne tilfælde af mere vidtrækkende betydning i stedet meddeles af ministeren. Miljøministeren kan endvidere beslutte at overtage afgørelsen i en for amtsrådet eller hovedstadsrådet indbragt sag, når sagen skønnes at have mere vidtrækkende betydning.

Stk. 3. Miljøministeren kan give de i stk. 1 nævnte myndigheder nærmere forskrifter for administrationen af §§ 6–8.

Stk. 4. Miljøministeren kan efter forhandling med vedkommende ministre give nærmere forskrifter for samarbejdet mellem de i stk. 1 nævnte myndigheder og andre myndigheder.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen skal underrettes om truffene afgørelser.

Stk. 6. Tilladelser i henhold til stk. 1 skal offentliggøres. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler for offentliggørelsen, herunder at offentliggørelse i nærmere angivne tilfælde ikke skal finde sted.

5. I § 10, stk. 2, ændres »Amtsrådet henholdsvis Hovedstadsrådet« til

»Amtsrådet (Hovedstadsrådet) henholdsvis kommunalbestyrelsen«.

Stk. 2. Amtsrådet henholdsvis hovedstadsrådet drager omsorg for, at betingelserne tinglyses på ejendommen.

6. Efter § 10 indsættes:

»§ 10 a. Det miljøankenævn, der er nedsat i henhold til lov om miljøbeskyttelse, er klageinstans for afgørelser, der er truffet i henhold til § 9, stk. 1–3, jfr. dog § 9 stk. 2, 3. pkt.

Stk. 2. Ved behandling af klagesager, som nævnt i stk. 1, medvirker sagkyndige medlemmer, der beskikkes af miljøministeren for indtil 4 år ad gangen efter indstilling fra:

1. Kommunernes Landsforening
2. Amtsrådsforeningen i Danmark og Hovedstadsrådet i forening
3. Planstyrelsen og fredningsstyrelsen i forening
4. Andre særligt interesserede statslige myndigheder.

Stk. 3. Til behandlingen af de enkelte sager udpeger formanden 4 beskikkede medlemmer således, at der deltager en fra hver af de fire grupper.

Stk. 4. Miljøankenævnet skal ved behandlingen af klagesager påse at region- og kommuneplanlægningen samt anden planlægning vedrørende arealanvendelsen er lagt til grund for afgørelsen.

Stk. 5. Nævnet er i sin virksomhed uafhængigt af instruktioner om den enkelte sags behandling og afgørelse.

Stk. 6. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler for miljøankenævnets behandling af sager efter denne lov, herunder regler om sagsbehandlingen og om afgifter for indbringelse af sager. I forbindelse hermed kan ministeren fastsætte regler om, at formanden uden deltagelse af sagkyndige medlemmer kan træffe afgørelse i utvivlsomme sager og hyppigt forekommende sagstyper.«

7. § 11, stk. 1, affattes således:

»§ 11. Klage til miljøankenævnet kan indgives af:

1. ansøgeren

2. enhver, der må antages at have en væsentlig, individuel interesse i sagens udfald
3. amtsrådet (Hovedstadsrådet) henholdsvis kommunalbestyrelsen«

§ 11. Afgørelser truffet i medfør af § 9, stk. 1, kan påklages til miljøministeren af ansøgeren, kommunalbestyrelsen samt enhver der i øvrigt må antages at have en væsentlig individuel interesse i sagens udfald.

8. I § 11, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:
»Ved offentliggørelse af en tilladelse, jfr. § 9, stk. 7, beregnes fristen fra offentliggørelsen.«

Stk. 2. Klagefristen er 4 uger fra den dag, afgørelsen er meddelt den pågældende.

9. § 11, stk. 3, affattes således:

»Ministeren kan fastsætte regler om, at klage skal indgives til den myndighed, der har truffet afgørelsen. Den myndighed, til hvem klage er indgivet, påser, at den, som tilladelsen er meddelt, underrettes om klagen.«

Stk. 3. Klage indgives til den myndighed, der har truffet afgørelsen. Denne påser, at den, hvem tilladelsen er meddelt, får underretning om klagen.

10. I § 11, stk. 4, ændres »miljøministeren« til
»miljøankenævnet«

Stk. 4. En tilladelse kan ikke udnyttes før udløbet af klagefristen. Er klage iværksat, kan tilladelsen ikke udnyttes, medmindre miljøministeren opretholder tilladelsen.

11. I § 11, stk. 5, ændres »amtsrådets eller

Hovedstadsrådets« til
»amtsrådets (Hovedstadsrådets) henholdsvis kommunalbestyrelsens.«

Stk. 5. Byggetilladelse i henhold til bygge-lovgivningen må ikke meddeles, så længe amtsrådets eller hovedstadsrådets tilladelse ikke kan udnyttes.

12. § 11, stk. 6, affattes således:

»Amtsrådets (Hovedstadsrådets) henholdsvis kommunalbestyrelsens afgørelser skal indeholde oplysning om, at afgørelsen kan påklages til miljøankenævnet samt om bestemmelserne i stk. 1-3 og i § 9, stk. 8.«

Stk. 6. Amtsrådets og hovedstadsrådets afgørelser skal indeholde oplysning om bestemmelserne i stk. 1-4.

13. Efter § 11 indsættes i kap. 3:

»§ 11 a. Miljøministeren kan bemyndige en under ministeriet oprettet styrelse til at udøve beføjelserne efter § 9, stk. 2, 3. pkt.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse efter stk. 1, herunder at afgørelserne ikke skal kunne indbringes for ministeren.«

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1980.

Stk. 2. Afgørelser i henhold til § 9, der er meddelt inden lovens ikrafttræden, påklages efter de hidtil gældende regler.

§ 3

By- og landzonenloven optages til revision i folketingsåret 1984/85.